

[Dose.]

størstedelen af de mennesker, der er tale om her, ønsker, nemlig som en hjælp til selvhjælp, som en hjælp til, at de, der selv ønsker at arbejde, at producere og overhovedet er i stand til det, kan være med i samfundet og føle sig på lige fod med andre. Jeg henstiller og kan på mit partis vegne anbefale, at man vedtager lovforslaget, og jeg håber, at det kan ske så tidligt, at lovændringen kan gennemføres pr. 1. april 1950, det tidspunkt, som den højtærede socialminister fremhævede som ønskeligt.

Bækgaard: Den del af folkeforsikringsloven, som omhandler invaliditetsbegrebet, er vel nok den mest vanskelige at administrere. For de gamle mennesker, som kommer ind under aldersrenten, har man aldersgrænserne, formue- og indkomstforhold samt de bestemte takster, der sætter grænsen for adgangen til at få del i disse goder. For sygeforsikringen er der ligeledes nogenlunde faste rammer, indenfor hvilke administrationen kan bevæge sig. For invalideforsikringen ligger det åbenbart mere vanskeligt og uklart, navnlig når der er tale om at fastslå invaliditetsgraden. Dette viser sig bl. a. også i, at man har henlagt denne opgave til et centralorgan, nemlig invalideforsikringsretten, som skal skønne over, om invaliditetsgraden er så stærk, at vedkommende kan få del i de goder, som loven tilsiger. Ansøgerne, invaliderne, må dertil fremskaffe en hel del oplysninger, attester og erklæringer; det er slet ikke nogen let sag at få invaliditetsgraden fastslået.

Forholdet har fra invalideforsikringsordningens indførelse i 1921 og til dato været det, at erhvervsevnen skulle være nedsat til under en trediedel af det normale, inden vedkommende kunne kendes berettiget til at få del i de goder, som loven bestemmer, hvadenten det er penge eller støtte på anden måde. Det foreliggende forslag søger at lempe lidt ved denne hovedregel, idet man mener, at den har virket for stift. Der foreslås også andre, tilsyneladende mindre ændringer, som dog alligevel vil bevirke øgede millionudgifter. Da vi i 1921 gennemførte loven om invalideforsikring, regnedes der med ca. 17 000

invalider. Nu er vi vel godt på vej mod det tredobbelte antal. Det er denne forøgelse af antallet, der bliver en følge af at lempe reglen, som gør, at man bliver betænkelig.

Angående ændringerne til lovens § 38, som har været mest omtalt, og som er blevet omformet ved behandlingen i det høje folketing, udtalte den højtærede minister ved forelæggelsen, at det ikke lod sig beregne, hvad forandringen ville koste i penge. Det vil sige, at det var uberegneligt, hvormange nye invalider der kunne komme til efter den nye formulering. Under behandlingen blev ordlyden ganske vist ændret noget, men usikkerheden er der alligevel, og der vil nok blive lavet nogle flere invalider til, end der er nu.

Derudover er der ændringerne til §§ 40, 41, 60 og 62, som ministeren anslår til at medføre en øget udgift på mellem 5 og 6 mill. kr., så alt i alt bliver det en ikke ubetydelig udgiftsforøgelse. Nå, vi plejer jo ikke at være smålige med hensyn til den slags udgifter, og det vil vi heller ikke være denne gang overfor de virkelige invalider. Det er den mulige forøgelse af antallet, vi må have opmærksomheden henvendt på.

Foruden ændringen til § 38 vil også § 62, som har fået en helt ny affattelse, drage et nyt hold ind under loven, mennesker, hvis erhvervsevne ikke er nedsat til en trediedel. Selvom man på forhånd ikke vil gå imod disse undtagelser, så mener jeg dog, at vi i et udvalg bør undersøge og skaffe oplyst, hvor stor muligheden er for forøgelser. Forøvrigt synes jeg, at § 62 er meget uklart affattet, idet der henvises ikke alene til tidligere paragraffer, men til hele 4 kapitler i loven. Kunne bestemmelsen ikke affattes lidt mere klart? Det er ganske vist en ny kategori, som omtales her, men jeg synes alligevel, det er en noget vidtløftig formulering.

I § 60 er der bl. a. indsat et nyt stykke, som begynder således: „Personer, som får tilstået proteser . . .“. Ja, hvad er det for et ord? Er det ikke noget nyt i vort lovsprog? Jeg hørte nok, den forrige taler brugte det flere gange, men jeg synes alligevel, det er uforståeligt i en lov. Jeg har forgæves søgt det i de ordbøger, jeg har hjemme, for at finde, hvad der menes med det. Jeg vil hen-